

Kirjoittaminen on mielenkiintoinen prosessi. Minulle se on niiden tuntojen ja teemojen tosissaan ottamista, jotka sisälläni liikkuvat. Se on ajatusrallin jarruttamista, tarpeeksi hitaasti ajattelemista, keskittymistä, itse ajatellun ja opiskellun selkeyttämistä. Se, että olen sitoutunut kirjoittamaan ja se, että minulla on siihen realiteettien sanelemat paineet, pakottaa minut olemaan sisäisesti ja ulkoisesti kuulolla ja ottamaan kuulemani vakavasti. Luen kirjoja, jotka sopivat sisälläni kuteviin teemoihin. Jos en jatkuvasti myös kirjoittaisi, suurin osa lukemastani joutuisi saman tien unholaan. Teksti koskettaa hetken ja hoitaa oman salaperäisen tehtävänsä, mutta asiasisältö häipyä yllättävän nopeasti. Minulla on huono muisti. Kun katselen aikaisemmin lukemiä kirjojen alleviiivauksia, ihmettelen kuinka olen saattanut unohtaa niin paljon. Kirjoittaminen on minulle muistiinpanojen tekemistä opiskelustani. Se auttaa suhtautumaan jatkuvaan opiskeluun kurinalaisemmin. Syksyn lähestyessä koin paineen kasvavan. Yrittäisinkö viimeistellä jonkun tietokoneellani olevan keskeneräisen kirjan, vai kirjoittaisinko uudesta aiheesta? En osannut päättää. Samalla aloitin kuitenkin lyhyemmän kuulumiskirjeen kirjoittamista vakituisille tukijoille. Aloitin kuulumisista ja kurssikokemuksista. Jatkoin **Dianan** ja **Äiti Teresan** kuoleman nostattamista ajatuksista. Vasta sivulla 17 huomasin, ettei tämä olekaan enää lyhyt kirje.

Ihmettelin, miksi ihmeessä koen tarvetta kirjoittaa Dianasta ja Teresasta, (josta koko maailma on viime kuukaudet kirjoittanut). Se tuntui vähän väkinäiseltä. Ensimmäisen virikkeen sain, kun luin **Viktor Franklin** kuolemasta. Varsinainen päätös syntyi vasta kun luin **Mobutun** kuolemasta. Saisin mahdollisuuden tuoda yhden ruman hahmon tähän hyvien, kauniiden ja rohkeiden seuraan. Olin jo valmis lähettämään näiden virikkeiden pohjalta syntyneen tekstin, kun äkkäsin, että jo esille nostamiäni teemojen alla elää vanhemmiltani peritty perusteema, eli kysymys viattomuudesta ja syyllisyydestä, hyvyydestä ja pahuudesta, synnistä ja sen uhreista, anteeksiannosta ja sovinnosta. En ikinä pääse pakoon näistä teemoista ja niihin liittyvästä kapinasta väkivaltaista mustavalkoisuutta vastaan. Olen kapinani kautta kehittänyt ainaisen taipumuksen tarkastella itsestäänselvyyksien *toista puolta*. Epäilen kaikkia liian selviä hahmotelmia ja liian korkeita raja-aitoja. Sovittamattoman tuntuiset ristiriidat herättävät aina uteliaisuuteni. Taas kerran kuljen levottoman ahdistuneena **Via Dolorosaa** edestakaisin, ja ihmettelen miksi nämä kysymykset voivat olla joillekin niin yksinkertaisia?

Olen tehnyt omista keskeneräisistä vaikeuksistani ja kysymyksistäni elämäntyön. Mikä etuoikeus. Kirjeen alkuosan kautta pääsin käsiksi mieleni pohjavirtauksiin, ja päätin jatkaa kalastusta niissä. Siitä syntyi kirjeeni viimeinen osa, *Syntisten Syleily*.

Olen vähitellen kirjoittamassa itseäni sisälle anteeksiannon ja sovinnon tematiikkaan. Olen jo mielessäni jakanut sen kahteen osaan: Anteeksiannon teologia ja käytäntö. Taidan aloittaa ensimmäisestä, koska minun on pakko selvittää itselleni, mistä pohjimmiltaan on kysymys. Perästä kuuluu. Olen kiitollinen palautteista, kritiikistä, ajatuksista, kysymyksistä, tarinoista ja omista kokemuksista.